

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 11. 2024, sp. zn. 11 Tdo 835/2024, ECLI:CZ:NS:2024:11.TDO.835.2024.1

Číslo: 5/2026

Právní věta:

Pokud obviněný před rozhodnutím odvolacího soudu uplatnil a následně vzal zpět námitku podjatosti členů jeho senátu, takže neumožnil rozhodnutí odvolacího soudu o této námitce, nejsou splněny podmínky dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. b) tr. ř.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 28.11.2024

Spisová značka: 11 Tdo 835/2024

Číslo rozhodnutí: 5

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Důvod dovolání, že ve věci rozhodl vyloučený orgán

Předpisy: § 265b odst. 1 písm. b) tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud odmítl dovolání obviněného O. R. proti rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 9. 4. 2024, sp. zn. 4 To 11/2024, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 43 T 1/2022.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 24. 10. 2023, sp. zn. 43 T 1/2022, byl obviněný O. R. (dále též jen „obviněný“ či „dovatel“) uznán vinným jednáním popsaným pod bodem I. 1), jež bylo právně kvalifikováno jako zvlášť závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku. Za uvedené jednání a za sbíhající se přečin podvodu podle § 209 odst. 1, 3 tr. zákoníku, za který byl odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Břeclavi ze dne 21. 5. 2020, sp. zn. 21 T 65/2019, byl obviněný krajským soudem podle § 283 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 2 tr. zákoníku odsouzen k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání čtyř let, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. To vše za současného zrušení výroku o trestu z rozsudku Okresního soudu v Břeclavi ze dne 21. 5. 2020, sp. zn. 21 T 65/2019, jakož i všech dalších rozhodnutí na tento výrok

obsahově navazujících, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

2. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 24. 10. 2023, sp. zn. 43 T 1/2022, byl v zákonné lhůtě napaden odvoláním obviněného, který tak učinil proti výrokům o vině a trestu. O tomto řádném opravném prostředku následně rozhodl Vrchní soud v Olomouci svým rozsudkem ze dne 9. 4. 2024, sp. zn. 4 To 11/2024, a to tak, že napadený rozsudek krajského soudu z podnětu odvolání obviněného podle § 258 odst. 1 písm. d), odst. 2 tr. ř. zrušil ve výroku o trestu. Citovaným rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci byl následně obviněný za splnění podmínek podle § 259 odst. 3 tr. ř. při nezměněném výroku o vině podle § 283 odst. 2 tr. zákoníku odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání dvou let a šesti měsíců, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou.

3. Nejvyšší soud dále popsal, jakým způsobem se podle skutkových zjištění Krajského soudu v Brně obviněný, společně s dalšími osobami, dopustil trestné činnosti.

II.

Dovolání obviněného a vyjádření k němu

4. Rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 9. 4. 2024, sp. zn. 4 To 11/2024, napadl obviněný O. R. prostřednictvím svého obhájce dovoláním, přičemž tak učinil v celém jeho rozsahu. V rámci odůvodnění svého mimořádného opravného prostředku obviněný odkázal na dovolací důvody uvedené v § 265b odst. 1 písm. b), písm. g), písm. h) a písm. m) tr. ř., neboť podle jeho mínění ve věci rozhodl vyloučený orgán a současně skutková zjištění, která jsou určující pro naplnění znaků trestného činu, jímž byl uznán vinným, jsou ve zjevném rozporu s obsahem provedených důkazů nebo jsou založena na procesně nepoužitelných důkazech nebo ve vztahu k nim nebyly nedůvodně provedeny navrhované podstatné důkazy. Dále pak podle názoru obviněného napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotněprávním posouzení, přičemž bylo rozhodnuto o zamítnutí nebo odmítnutí řádného opravného prostředku proti rozsudku nebo usnesení uvedenému v § 265a odst. 2 písm. a) až g), aniž byly splněny procesní podmínky stanovené zákonem pro takové rozhodnutí nebo přestože byl v řízení mu předcházejícím dán důvod dovolání uvedený v § 265b odst. 1 písm. a) až písm. l) tr. ř.

5. Obviněný v úvodu odůvodnění svého mimořádného opravného prostředku namítl, že senát 4 To Vrchního soudu v Olomouci měl být vyloučen z projednávání jeho věci z důvodu podjatosti. Předmětný senát totiž před rozhodnutím v jeho trestní věci vynesl rozsudek ze dne 23. 1. 2024, sp. zn. 4 To 61/2023 (dále též jen „rozsudek ve věci spoluobviněných“), jímž pravomocně rozhodl, po vyloučení věci obviněného k samostatnému projednání, o vině a trestu spoluobviněných J. J. a R. K. V této poukazované věci přitom vrchní soud přezkoumával skutková zjištění krajského soudu vztahující se k jednání popsanému pod bodem I. 1), načež ve skutkové větě výroku o vině rozsudku ve věci spoluobviněných popsal pod identicky označeným bodem i jednání dovolatele, jehož označil i jeho jménem. Tento postup podle dovolatele dokládá, že vrchní soud již před projednáním jeho odvolání musel dojít k závěru, že právě on je osobou, kterou ostatní spoluobvinění ve své komunikaci označovali jménem či přezdívkou „O.“. K tomuto závěru Vrchní soud v Olomouci dospěl i přesto, že se v rámci dokazování ve věci spoluobviněných touto skutečností vůbec nezabýval a v odůvodnění poukazovaného rozhodnutí hovořil nikoli jmenovitě o obviněném, ale pouze o osobě označované jako O. Obviněný dále upozornil na skutečnost, že námitku podjatosti členů senátu 4 To Vrchního soudu v Olomouci vznesl již v odvolacím řízení dne 8. 3. 2024. Pokud ji následně vzal v průběhu veřejného zasedání dne 9. 4. 2024 po dotazu předsedkyně senátu zpět, pak takto učinil pod tlakem situace s vědomím, že členové tohoto senátu budou vzápětí rozhodovat o jeho odvolání, popř. o jeho odsouzení k několikaletému trestu odnětí svobody. Dodatečně proto Vrchnímu soudu v Olomouci sdělil, že na rozhodnutí o své námitce podjatosti trvá, avšak soud druhého stupně již o této nerozhodl, byť se otázce práva obviněného na nestranného soudce věnoval v odůvodnění napadeného rozsudku.

6. Další své dovolací námitky obviněný směřoval proti skutkovým zjištěním vztahujícím se k jednání popsanému pod bodem I. 1). K těmto namítl, že nebylo bez důvodné pochybnosti prokázáno, že je „O.“, který vystupuje v komunikaci spoluobviněných. I kdyby byl skutečně jinými osobami označován jako „O.“, jednalo by se o jediný nepřímý důkaz, nepostačující pro závěr o jeho vině. Obviněný k danému dále poukazuje na skutečnost, že podle údajů zveřejněných na internetu v České republice nyní žije 21 lidí se jménem O. a toto jméno je rozšířeno i jako přezdívka, k čemuž v odvolání poukázal i na bakalářskou práci Alžběty Vintrové s názvem „Přezdívky orientačních běžců“. O přetrvávající existenci důvodných pochybností o jeho vině přitom podle obviněného svědčí i to, že spoluobviněný R. K. v rámci své výpovědi v hlavním líčení uvedl, že „Každému O. se říká O., ne?“.

7. Konečně obviněný namítl, že z prokázané trestné činnosti a způsobu jejího provedení nelze dovodit, že se této osoba označovaná jako „O.“ dopustila jako člen organizované skupiny, a nemohly tak být naplněny znaky kvalifikované skutkové podstaty zvláště závažného zločinu podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku. Osoba označovaná jako „O.“ podle obviněného neměla žádný podíl na následném jednání spoluobviněných R. K., J. J. a E. A., když jmenovaným spoluobviněným pouze prodala kokain, aniž by se zapojila do organizované skupiny, v níž byla dána dělba úkolů. Z odposlechů podle obviněného vyplynulo, že jmenovaní spoluobvinění nepovažovali osobu označovanou jako „O.“ za člena své skupiny, se kterým svoje jednání plánují, koordinují a dělí se s ním o úlohy v rámci jednání s úmyslem snadnějšího a spolehlivějšího dosažení vytčeného cíle. Naopak mezi sebou řešili pouze to, jakým způsobem zajistit finanční prostředky na zaplacení kupní ceny kokainu, zda kupní cenu zaplatí z vlastních prostředků nebo až po jeho prodeji další osobě. To podle obviněného vyplývá i ze skutkové věty, kde je uvedeno, že po prodeji kokainu za tento spoluobvinění obviněnému zpětně zaplatili a mezi sebe si rozdělili zisk.

8. Závěrem svého dovolání proto obviněný navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil napadené rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci a následně věc přikázal příslušnému soudu k novému projednání a rozhodnutí.

9. K dovolání obviněného zaslal své písemné stanovisko ze dne 25. 10. 2024, sp. zn. 1 NZO 643/2024-56, státní zástupce činný u Nejvyššího státního zastupitelství (dále jen „státní zástupce“), který předně konstatuje, že dovolání obviněného je doslovným opakováním jeho obhajoby uplatněné v předchozích stádiích trestního řízení, s níž se oba soudy beze zbytku a správně vypořádaly. K vlastním námitkám uplatněným obviněným pak státní zástupce uvádí, že pod dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. b) tr. ř. je možno podřadit námitky podjatosti senátu vrchního soudu. Podle státního zástupce se ovšem jedná o námitku neopodstatněnou, jelikož námitku podjatosti lze v dovolacím řízení uplatnit pouze pokud tato skutečnost nebyla tomu, kdo podává dovolání, již v původním řízení známa, nebo jím byla před rozhodnutím orgánu druhého stupně bez úspěchu namítnuta. Právě tato podmínka podle státního zástupce splněna nebyla, jelikož obviněný v odvolacím řízení námitku podjatosti sice uplatnil, nicméně ještě před rozhodováním odvolacího soudu projevil po poradě s obhájcem svou svobodnou vůli a na námitce již netrval. Pouze na okraj státní zástupce doplnil, že i pokud by obviněný splnil podmínku včasnosti, stanovenou v dovolacím důvodu podle § 265b odst. 1 písm. b) tr. ř., ani pak by jeho argumentace nebyla opodstatněná. Samotná skutečnost, že tentýž senát Vrchního soudu v Olomouci již dříve rozhodoval o odvoláních podaných spoluobviněnými, přičemž ve skutkové větě tohoto dřívějšího rozsudku v rámci popisu protiprávního jednání uvedl i jméno dovolatele, totiž sama o sobě není automatickým důvodem pro vyloučení takového senátu z dalšího rozhodování.

10. Podle státního zástupce lze s jistou dávkou benevolence podřadit pod dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. námitky obviněného stran nesouladu skutkových závěrů soudů s provedenými důkazy. I v tomto případě se přitom jedná o námitky zjevně neopodstatněné, jelikož skutková zjištění Krajského soudu v Brně vadou zjevného nesouladu skutkových zjištění určujících pro naplnění znaků trestného činu a provedených důkazů zatížena nejsou. Své závěry soud prvního

stupně odůvodnil a tyto následně aproboval soud druhého stupně, přičemž oba soudy přesvědčivě rozvedly důvody, pro které vzaly za prokázané, že obviněný byl osobou označovanou v rámci jednání uvedeného pod bodem I. 1) přezdívkou „O.“, přičemž tyto mají podklad v záznamech telekomunikačního provozu, záznamech o sledování motorového vozidla tov. zn. AUDI A5, výpovědi spoluobviněného R. K. a listinných materiálech obsažených ve spisu Městského soudu v Brně, sp. zn. 9 T 41/2023. Právě vzájemné vyhodnocení těchto důkazů nejen jednotlivě, ale především v jejich souhrnu, umožnilo podle státního zástupce učinit spolehlivý závěr, že oním „O.“ byl právě dovolatel.

11. S ohledem na výše uvedené proto podle státního zástupce nemohlo dojít ani k porušení obviněným akcentované zásady *in dubio pro reo* a principu presumpce neviny, neboť podle celé řady respektovaných rozhodnutí Nejvyššího soudu či Ústavního soudu se nelze ztotožnit s názorem, že stojí-li proti sobě dvě odlišná tvrzení, respektive dvě skupiny důkazů, které nabízejí různé varianty průběhu skutkového děje, je třeba vždy a za všech okolností rozhodnout ve prospěch obviněného s odkazem na zásadu *in dubio pro reo*. Uplatnění této zásady je totiž namístě pouze tehdy, dospěje-li soud po vyhodnocení všech v úvahu přicházejících důkazů k závěru, že nadále zůstávají pochybnosti o tom, jak se skutkový děj odehrál. V nyní posuzované trestní věci ovšem žádný ze soudů po vyhodnocení provedených důkazů pochybnosti o průběhu skutkového děje a vině dovolatele neměl.

12. K námitce, již obviněný brojí proti právní kvalifikaci svého jednání podle § 283 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, státní zástupce uvádí, že tuto námitku lze podřadit pod dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., ačkoli i ji obviněný částečně opírá o skutkové námitky. Podle názoru státního zástupce je ovšem zřejmé, že i tato námitka je neopodstatněná. Řádně zdokladovaná trestná činnost a kooperace dovolatele a zbylých spoluobviněných (a svědků) totiž potvrzuje závěr soudů, že činnost všech osob zapojených do jednání za účelem zisku se vyznačovala pečlivou a promyšlenou přípravou a jasným naplánováním tak, aby byla zaručena její úspěšná realizace a bylo ztíženo její odhalení. Úkony zapojených osob na sebe věcně navazovaly, měly odpovídající časovou posloupnost a byly z těchto hledisek logickým způsobem skloubeny. Ačkoli by vlastní obchod s drogou mohla teoreticky provést i jen jedna osoba, tak nutnost zkoordinovat více na sebe navazujících kroků, tedy sehnat a složit potřebnou peněžní částku, najít prodejce a kupce a obchod posléze úspěšně zrealizovat, odůvodňovala spojení a koordinovaný a promyšlený postup členů skupiny. Obviněný se pak sice účastnil pouze na jednom skutku, nicméně ze zachycené komunikace mezi spoluobviněnými vyplývá, že také on byl v rámci předmětného obchodu s kokainem přinejmenším srozuměn s tím, že přistupuje do organizované skupiny více pachatelů, pro kterou obstarává kokain. V této skupině působil dovolatel jako dodavatel kokainu, jiná osoba ho pro tuto činnost zajistila, spoluobvinění J. J. a R. K. obchod domlouvali, společně se všichni na zaplacení kokainu dovolateli skládali, přičemž spoluobviněný E. A. následně kokain prodal neznámému kupci. Za tohoto stavu je podle státního zástupce namístě konstatovat, že všechny atributy potřebné pro naplnění znaku „spáchal čin jako člen organizované skupiny“ v dané věci ve vztahu k osobě dovolatele i dalších osob byly naplněny.

13. Závěrem svého vyjádření pak s ohledem na výše uvedené státní zástupce shrnul, že dovolací námitky obviněného, pokud je vůbec lze obsahově podřadit pod deklarované dovolací důvody, jsou zjevně neopodstatněné. Za tohoto stavu proto navrhl, aby takto podané dovolání Nejvyšší soud v neveřejném zasedání odmítl podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř.

14. Vyjádření státního zástupce k dovolání podanému obviněným bylo následně Nejvyšším soudem zasláno obhájci obviněného k případné replice, která však do okamžiku zahájení neveřejného zasedání o podaném dovolání nebyla tomuto soudu nikterak předložena.

III. Přípustnost dovolání

15. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) nejprve zjišťoval, zda je dovolání přípustné a zda

vyhovuje všem relevantním ustanovením trestního řádu, tedy zda dovolání obviněného bylo podáno v souladu s § 265a odst. 1, 2 tr. ř., zda bylo podáno v zákonné dvouměsíční lhůtě a na příslušném místě v souladu s § 265e odst. 1, 3 tr. ř., jakož i oprávněnou osobou ve smyslu § 265d odst. 1 písm. c), odst. 2 tr. ř. Dále Nejvyšší soud zkoumal, zda dovolání splňuje obligatorní obsahové náležitosti upravené v § 265f tr. ř.

16. Po jeho prostudování Nejvyšší soud shledal, že obviněný všechna výše uvedená ustanovení trestního řádu respektoval, pročež předmětné dovolání vyhodnotil jako přípustné a vyhovující všem relevantním ustanovením trestního řádu, to znamená, že nebyly shledány žádné skutečnosti bránící jeho věcnému projednání.

IV. Důvodnost dovolání

17. Vzhledem k tomu, že dovolání lze podat jen z důvodů výslovně uvedených v ustanovení § 265b tr. ř., musel Nejvyšší soud dále posoudit otázku, zda lze obviněným uplatněné dovolací důvody považovat za některé z důvodů taxativně uvedených v citovaném ustanovení zákona, jejichž existence je zároveň podmínkou provedení přezkumu napadeného rozhodnutí dovolacím soudem.

18. Obviněný ve svém podání předně odkázal na dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. b) tr. ř., který je naplněn tehdy, jestliže ve věci rozhodl vyloučený orgán. Tento důvod přitom nelze použít, jestliže tato okolnost byla tomu, kdo podává dovolání, již v původním řízení známa a nebyla jím před rozhodnutím orgánu druhého stupně namítnuta. Současně platí, že ve věci rozhodl vyloučený orgán tehdy, jestliže rozhodnutí napadené dovoláním učinil soudce (samosoudce, člen senátu, předseda senátu), který byl ve věci vyloučen z důvodů uvedených v § 30 tr. ř., aniž bylo rozhodnuto o jeho vyloučení podle § 31 tr. ř. Musí jít o orgán, který je nejen z řízení vyloučen, ale který také ve věci samé rozhodl, tj. vyloučený soud (soudce) vydal rozhodnutí, jež je napadeno dovoláním opřeným o dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. b) tr. ř.

19. V souvislosti s dalším obviněným uplatněným dovolacím důvodem podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Nejvyšší soud v obecné rovině připomíná, že s účinností od 1. 1. 2022 byla změněna právní úprava řízení o dovolání, a to novelizací trestního řádu provedenou zákonem č. 220/2021 Sb. Tímto zákonem byl v řízení o dovolání v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. s účinností od 1. 1. 2022 zakotven nově obsahově vymezený důvod dovolání spočívající v tom, že „rozhodná skutková zjištění, která jsou určující pro naplnění znaků trestného činu, jsou ve zjevném rozporu s obsahem provedených důkazů nebo jsou založena na procesně nepoužitelných důkazech nebo ve vztahu k nim nebyly nedůvodně provedeny navrhované podstatné důkazy“. Cílem tohoto nového dovolacího důvodu přitom byla kodifikace dosavadní rozhodovací praxe Nejvyššího soudu, která se vyvinula pod vlivem judikatury Ústavního soudu (např. nálezy Ústavního soudu ze dne 30. 11. 1995, sp. zn. [III. ÚS 166/95](#), nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 28. 11. 2005, sp. zn. [IV. ÚS 216/04](#)). Tento dovolací důvod tedy umožňuje nápravu v případech, kdy došlo k zásadním (extrémním) vadám v rozhodných skutkových zjištěních, která jsou určující pro naplnění zákonných znaků trestného činu, jímž byl obviněný pravomocně uznán vinným, popř. zproštěn obžaloby, event. ve vztahu k němuž bylo rozhodnuto některým z dalších druhů rozhodnutí taxativně uvedených v § 265a odst. 2 tr. ř. Nově zařazený dovolací důvod tedy věcně podchycuje tři okruhy nejzásadnějších vad ve skutkových zjištěních, kterými jsou:

- případy tzv. extrémního (zjevného) nesouladu mezi obsahem provedených důkazů a skutkovými zjištěními, která jsou na jejich základě učiněna (zejména případy deformace důkazů, kdy skutkové zjištění je opakem skutečného obsahu daného důkazu),
- případy použití procesně nepoužitelných důkazů (typicky důkazu, který byl pořízen v rozporu se zákonem, např. věcného důkazu zajištěného při domovní prohlídce učiněné bez příkazu

soudu, důkazu nezákonným odposlechem apod.),

- vady spočívající v tzv. důkazu opomenutém (tj. důkazu, který byl sice některou z procesních stran navržen, avšak soudem nebyl proveden a jeho neprovedení ani nebylo soudem věcně adekvátně odůvodněno).

20. Zakotvením uvedeného dovolacího důvodu s účinností od 1. 1. 2022 však reálně nedošlo k obecnému rozšíření mezi dovolacího přezkumu též na otázky skutkové. Jak již bylo konstatováno shora, smyslem jeho zakotvení byla totiž pouze výslovná kodifikace již dříve judikaturou Ústavního a Nejvyššího soudu vymezených nejtěžších vad důkazního řízení, pro něž se obecně vžil pojem tzv. extrémního nesouladu. Na tom ničeho nemění ani skutečnost, že zákonodárce v tomto směru neužil přímo pojem „extrémní rozpor“. Nyní nově výslovně zakotvený dovolací důvod je proto nutno vykládat zcela shodně, kterák byl ve smyslu dosavadní bohaté judikatury chápán extenzivní výklad § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., ve znění účinném do 31. 12. 2021.

21. Obviněným odkazovaný dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. je pak dán tehdy, jestliže dovoláním napadená rozhodnutí spočívají na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotněprávním posouzení. V jeho mezích lze namítat, že skutek tak, jak byl soudem zjištěn, byl nesprávně právně kvalifikován jako trestný čin, ačkoliv o trestný čin nejde nebo jde o jiný trestný čin, než kterým byl obviněný uznán vinným. Skutečnosti, které lze podřadit pod uvedený dovolací důvod, jsou již zcela jednoznačně uvedeny v konstantní judikatuře Nejvyššího soudu (např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. 9. 2017, sp. zn. [11 Tdo 661/2017](#), ze dne 29. 3. 2017, sp. zn. [5 Tdo 104/2017](#), ze dne 9. 11. 2016, sp. zn. [4 Tdo 1258/2016](#)) a Ústavního soudu (např. usnesení Ústavního soudu ze dne 1. 9. 2004, sp. zn. [II. ÚS 279/03](#), ze dne 15. 4. 2004, sp. zn. [IV. ÚS 449/03](#), ze dne 27. 5. 2004, sp. zn. [IV. ÚS 73/03](#)).

22. Ani na základě tohoto dovolacího důvodu však Nejvyšší soud zásadně nepřezkoumává a nehodnotí správnost a úplnost zjištěného skutkového stavu, ani neprověřuje úplnost provedeného dokazování a správnost hodnocení důkazů ve smyslu § 2 odst. 5 a 6 tr. ř. (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 15. 4. 2004, sp. zn. [IV. ÚS 449/03](#)). Proto je třeba situace, na které dopadá ustanovení § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., odlišovat od případů, kdy je napadené rozhodnutí založeno na nesprávných skutkových zjištěních. Jak bylo deklarováno mimo jiné i v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 7. 3. 2019, sp. zn. [11 Tdo 74/2019](#), dovolací soud je vždy povinen vycházet ze skutkového stavu tak, jak byl zjištěn v průběhu trestního stíhání a jak je i vyjádřen zejména ve výrokové části odsuzujícího rozsudku, přičemž jeho povinností je zjistit, zda soudy nižších stupňů provedené právní posouzení skutku je s ohledem na zjištěný skutkový stav v souladu se způsobem jednání, který je vyjádřen v příslušné skutkové podstatě předmětného trestného činu.

23. V případě dovolání opírajícího se o dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. tedy zákon vyžaduje, aby podstatu výhrad a obsah dovolatelem uplatněných dovolacích námitek tvořilo tvrzení, že soudy nižších stupňů zjištěný skutkový stav věci, jenž je popsán v jejich rozhodnutí, není takovým trestným činem, za který jej soudy pokládaly, neboť jimi učiněná skutková zjištění nevyjadřují naplnění všech zákonných znaků skutkové podstaty trestného činu, jenž byl dovolateli přisouzen. S poukazem na tento dovolací důvod tak lze namítnout, že dotčený skutek buď vykazuje znaky jiného trestného činu, anebo není vůbec žádným trestným činem. K této problematice srov. též usnesení velkého senátu trestního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 28. 6. 2006, sp. zn. [15 Tdo 574/2006](#), jakož i rozhodnutí Nejvyššího soudu uveřejněné pod č. [36/2004](#) Sb. rozh. tr.

24. Konečně důvodem dovolání podle § 265b odst. 1 písm. m) tr. ř., na který obviněný ve svém podání rovněž výslovně odkázal, je existence vady spočívající v tom, že bylo rozhodnuto o zamítnutí nebo odmítnutí řádného opravného prostředku proti rozsudku nebo usnesení uvedenému v § 265a odst. 2 písm. a) až g) tr. ř., aniž byly splněny procesní podmínky stanovené zákonem pro takové

rozhodnutí, nebo byl v řízení mu předcházejícím dán některý ze zbylých důvodů dovolání podle § 265b odst. 1 tr. ř. Předmětný dovolací důvod tedy dopadá na případy, kdy došlo buď k zamítnutí nebo odmítnutí řádného opravného prostředku bez věcného přezkoumání a procesní strana tak byla zbavena přístupu ke druhé instanci, nebo byl řádný opravný prostředek zamítnut, přestože již v předcházejícím řízení byl dán některý z ostatních dovolacích důvodů podle § 265b odst. 1 tr. ř.

25. Nadto Nejvyšší soud i při respektování shora uvedeného interpretuje a aplikuje podmínky připuštění dovolání tak, aby dodržel maximy práva na spravedlivý proces vymezené Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a Listinou základních práv a svobod. Je proto povinen v rámci dovolání posoudit, zda nebyla v předchozích fázích řízení porušena základní práva obviněného, včetně jeho práva na spravedlivý proces (k tomu srov. stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 4. 3. 2014, sp. zn. [Pl. ÚS-st. 38/14](#)).

V. K meritu věci

26. Nejvyšší soud v duchu výše citované judikatury Nejvyššího i Ústavního soudu zkoumal, zda dovolání obviněného splňuje kritéria výše uvedených dovolacích důvodů, načež po prostudování přiloženého spisového materiálu a obsahu podaného mimořádného opravného prostředku dospěl k závěru, že obviněným vznesené dovolací námitky jsou částečně podřaditelné pouze pod jím uplatněný dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. b) tr. ř. Převážnou část námitek obsažených v jím podaném dovolání obviněný naopak postavil pouze na své polemice se skutkovými zjištěními soudu prvního stupně, kterážto – při zdůraznění jím tvrzených skutečností – označuje za nepodložená a rozporná. Tímto způsobem přitom obviněný opětovně usiluje o prosazení vlastní obhajoby, v jejímž rámci již před soudy nižších stupňů prostřednictvím prakticky zcela identické argumentace namítl, že provedené důkazy nejsou dostatečné pro závěr o tom, že by právě on byl dodavatelem kokainu, jehož spoluobvinění v rámci jednání popsaného pod bodem I. 1) označovali jako „O.“, či že by byl do jednání skupiny zapojen jinak než jako prostý prodejce drogy, kterou následně jiné osoby zcela nezávisle na něm dále přeprodávaly.

27. – 38. Nejvyšší soud se neztotožnil s námitkami obviněného, které opíral o dovolací důvody podle § 265b odst. 1 písm. g) a h) tr. ř. a své závěry odůvodnil.

39. Jedinou námitku, jíž lze podřadit pod obviněným uplatněný dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. b) tr. ř., představuje tvrzení obviněného, že v dané trestní věci rozhodl vyloučený orgán, konkrétně senát 4 To soudu druhého stupně. Podle obviněného totiž tento senát nelze považovat za nestranný a nepředpojatý, neboť před rozhodnutím v jeho trestní věci vynesl rozsudek ze dne 23. 1. 2024, sp. zn. 4 To 61/2023, jímž rozhodl pravomocně o vině a trestu spoluobviněných J. J. a R. K., a to mimo jiné za jednání popsané i v nyní projednávané věci pod bodem I. 1), přičemž v rámci poukazovaného rozhodnutí ve výroku o vině popsal též jednání obviněného a označil jej zde jeho jménem.

40. K tomuto Nejvyšší soud předně připomíná, že dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. b) tr. ř. je dán tehdy, jestliže ve věci rozhodl vyloučený orgán, přičemž však tento důvod nelze použít, jestliže tato okolnost byla tomu, kdo podává dovolání, již v původním řízení známa a nebyla jím před rozhodnutím orgánu druhého stupně namítnuta.

41. Jde-li o naplnění druhé ze zákonných podmínek pro úspěšné uplatnění tohoto dovolacího důvodu, tj. včasné namítnutí podjatosti rozhodujícího orgánu činného v trestním řízení, Nejvyšší soud z obsahu spisu zjistil, že obviněný ve svém podání ze dne 8. 3. 2024 vznesl námitku podjatosti vůči všem členům senátu č. 4 To Vrchního soudu v Olomouci, kteří se podíleli na projednávání jeho věci, tedy JUDr. Martiny Kouřilové, Ph.D., JUDr. Jiřího Zouhara a Mgr. Aleše Rýznara. Obviněný byl poté

na počátku veřejného zasedání konaného dne 9. 4. 2024 předsedkyní odvolacího senátu dotázán, zda trvá na své dříve vznesené námitce vyloučení všech členů dotčeného senátu vrchního soudu, načež po poradě se svým obhájcem Mgr. Markem Sedlákem, který byl tomuto jednání rovněž osobně přítomen, výslovně uvedl, že na podané námitce podjatosti nadále netrvá a bere ji zpět.

42. Následně svým přípisem učiněným dne 2. 5. 2024 obviněný vrchnímu soudu sdělil, že na své dříve podané námitce podjatosti trvá a žádá, aby o ní bylo rozhodnuto, jelikož k prohlášení o zpětvzetí své námitky přistoupil v rámci veřejného zasedání pouze pod tlakem situace. Vrchní soud v Olomouci poté v návaznosti na urgence obviněného tomuto opakovaně dne 4. 6. 2024 a 7. 6. 2024 sdělil, že o jeho námitce podjatosti již nelze rozhodovat, neboť odvolacím senátem již bylo řádně rozhodnuto o jím podaném opravném prostředku a odvolací řízení v dané věci je tak ukončeno. V reakci na toto sdělení byl dne 1. 7. 2024 obhájcem obviněného Mgr. Sedlákem Vrchnímu soudu v Olomouci podán (resp. upřesněn předchozí chybně označený) návrh na určení lhůty podle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, ve znění pozdějších předpisů, s tím, že doposud nebylo rozhodnuto o obviněným dříve vznesené námitce podjatosti všech členů odvolacího senátu, na níž stále trvá, když své prohlášení o jejím zpětvzetí učinil v rámci veřejného zasedání o odvolání pouze pod tlakem okolností a z obavy z následného rozhodnutí vrchního soudu, pokud by tak neučinil.

43. Nejvyšší soud o tomto návrhu rozhodl svým zamítavým usnesením ze dne 31. 7. 2024, sp. zn. [11 Tul 1/2024](#), v němž dospěl k závěru, že návrh obviněného na určení lhůty k provedení procesního úkonu Vrchním soudem v Olomouci není důvodný. V poukazovaném usnesení Nejvyšší soud mimo jiné konstatoval, že ze zvukové nahrávky pořízené přímo při veřejném zasedání o odvolání dne 9. 4. 2024 je zřejmé, že dané jednání probíhalo ve zcela standardní (nikoli vyhrocené) atmosféře, na obviněného nebyl ze strany předsedkyně či kteréhokoli ze členů odvolacího senátu činěn jakýkoli nátlak, přičemž ani předsedkyní odvolacího senátu zvolené slovní formulace nemohly u obviněného zavdávat důvod k jakýmkoli obavám z následného rozhodnutí soudu o jím podaném odvolání a tedy u něho vyvolávat případné obavy či tíseň, jimž by mohl případně podlehnout. Obviněnému byl zároveň vrchním soudem poskytnut adekvátní prostor, aby se dříve, než se k dotazu předsedkyně odvolacího senátu svobodně vyjádří, poradil se svým obhájcem. Této možnosti obviněný využil, aniž by bylo zřejmé, že by kdokoli třetí do jejich důvěrné porady, jež se odehrávala přímo v jednací síni, jakýmkoli způsobem zasahoval. Pakliže poté obviněný bez známek nejistoty jasně konstatoval, že na své námitce na vyloučení členů odvolacího senátu netrvá a bere ji zpět, nebylo již nadále namístě o této námitce jakkoli věcně rozhodovat.

44. Výše uvedené závěry vyjádřené v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 7. 2024, sp. zn. [11 Tul 1/2024](#), byly obviněnému známy, přesto je ve svém dovolání nikterak nereflektoval a spokojil se s prostým zopakováním toho, že by se k jím ve veřejném zasedání učiněnému zpětvzetí námitky podjatosti nemělo přihlížet, jelikož takto učinil v přesvědčení, že by jeho setrvání na této námitce mohlo ovlivnit v jeho neprospěch meritorní rozhodování odvolacího soudu. Za této situace neshledal Nejvyšší soud jakýkoli důvod odchytil se od svých předchozích závěrů vyjádřených v jeho výše citovaném usnesení, pročez na tyto v plné míře poukazuje a znovu opakuje, že v důsledku zpětvzetí námitky podjatosti učiněného obviněným v rámci veřejného zasedání konaného dne 9. 4. 2024 je na tuto námitku nutno nahlížet tak, jako by obviněným nebyla vznesena. Na uvedeném ničeho nemění ani skutečnost, že se odvolací soud přesto k otázce práva obviněného na nestranného soudce v odůvodnění svého rozsudku vyjádřil. Učinil tak totiž z vlastní iniciativy zcela správně za účelem vyloučení možnosti porušení práva obviněného na spravedlivý proces.

45. V důsledku výše uvedeného je tedy zjevné, že obviněný již v rámci řízení před soudem druhého stupně věděl o tom, že v jeho věci bude rozhodovat senát ve stejném složení, v němž tento rozhodoval o vině a trestu v odděleně vedené věci ostatních spoluobviněných. Obviněný přesto před rozhodnutím orgánu druhého stupně podjatost členů senátu 4 To Vrchního soudu v Olomouci nenamítal, resp. tuto vzal ještě před rozhodnutím soudu druhého stupně o podaném odvolání zpět. Z

právě uvedeného tak jasně plyne, že podmínka včasného uplatnění námitky podjatosti v předchozím řízení nebyla obviněným v nyní projednávané trestní věci řádně splněna, protože nebyly splněny ani formální předpoklady pro použití důvodu dovolání podle § 265b odst. 1 písm. b) tr. ř.

46. Toliko pro úplnost lze k námitkám obviněného z věcného hlediska připomenout, že podle § 30 odst. 1 tr. ř. je z vykonávání úkonů trestního řízení vyloučen soudce nebo přísedící, státní zástupce, policejní orgán nebo osoba v něm služebně činná, u něhož lze mít pochybnosti, že pro poměr k projednávané věci nebo k osobám, jichž se úkon přímo dotýká, k jejich obhájcům, zákonným zástupcům, opatrovníkům a zmocněncům, nebo pro poměr k jinému orgánu činnému v trestním řízení nemůže nestranně rozhodovat. Úkony, které byly učiněny vyloučenými osobami, přitom nemohou být podkladem pro rozhodnutí v trestním řízení.

47. Jedná-li se o požadavek nestrannosti soudu, pak Nejvyšší soud připomíná, že je jím rozuměna nezávislost či nepodjatost rozhodujícího tělesa ve vztahu ke konkrétním účastníkům či k předmětu řízení. Podstatným je přitom fakt, že nejde tolík o subjektivní přesvědčení soudce či účastníků řízení o podjatosti či nepodjatosti, ale též o objektivní zdání nestrannosti, tj. to, jak by se rozhodování jevílo vnějšímu pozorovateli. Tento subjektivní i objektivní aspekt přitom vyzdvihla judikatura Evropského soudu pro lidská práva, která pravidelně používá obě tato hlediska (srov. rozhodnutí ve věci *Saraiva de Carvalho* proti Portugalsku, č. [15651/89](#), rozsudek ze dne 22. 4. 1994, a rozhodnutí ve věci *Gautrin* a další proti Francii, č. [21257/93](#), [21258/93](#), [21259/93](#) a [21260/93](#), rozsudek ze dne 20. 5. 1998), přičemž se k tomuto pojetí přiklonil rovněž Ústavní soud. Důvody, které k rozšíření nestrannosti až na úroveň oné objektivní roviny vedou, osvětlil Ústavní soud například ve svém nálezu ze dne 31. 8. 2004, sp. zn. [I. ÚS 371/04](#), uveřejněném pod č. 121 ve svazku 34 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, v němž výslovně uvedl, že „Nestrannost soudce je především subjektivní psychickou kategorií, vyjadřující vnitřní psychický vztah soudce k projednávané věci v širším smyslu (zahrnuje vztah k předmětu řízení, účastníkům řízení, jejich právním zástupcům atd.), o níž je schopen relativně přesně referovat tolík soudce sám. Pouze takto úzce pojímaná kategorie nestrannosti soudce by však v praxi nalezla stěží uplatnění vzhledem k obtížné objektivní přezkoumatelnosti vnitřního rozpoložení soudce. Kategorii nestrannosti je proto třeba vnímat širěji, také v rovině objektivní.“. Vedle toho může nestrannost nabývat dvou poloh, a to funkcionální a personální. Zatímco v případě první roviny jde o to, zda je porušením nestrannosti, pokud stejná osoba rozhoduje na různých stupních soudní soustavy, případně se podílí na rozhodování v různých funkcích, druhá rovina se týká osobních vztahů soudce s účastníky řízení či vztahu k předmětu řízení (Wagnerová, E.; Šimíček, V.; Langášek, T.; Pospíšil, I. a kol. *Listina základních práv a svobod. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, a. s., 2012, s. 739–740).

48. S ohledem na zvolenou dovolací argumentaci obviněného je podle Nejvyššího soudu nutné poukázat též na obecné zásady týkající se nestrannosti v kontextu podílení se soudce na předchozích rozhodnutích ve stejné (trestní) věci, které shrnul Evropský soud pro lidská práva ve věci *Meng* proti Německu, č. [1128/17](#), rozsudek ze dne 16. 2. 2021, a to zejména v bodech 46. až 48. V této věci dospěl daný soud mimo jiné k závěru, že „samotná skutečnost, že soudce již v minulosti rozhodl o totožném trestném činu, nemůže sama o sobě odůvodňovat obavy o jeho nestrannost. Stejně tak pouhá skutečnost, že soudce již rozhodoval o obdobných, avšak nesouvisejících trestních obviněních nebo že již soudil spoluobviněného v samostatném trestním řízení, sama o sobě nepostačuje k tomu, aby vyvolala pochybnosti o nestrannosti tohoto soudce v pozdější věci“. Otázka nestrannosti soudce však podle Evropského soudu pro lidská práva vyvstává tehdy, „pokud již dřívější rozhodnutí obsahuje podrobné posouzení role osoby, jež byla následně souzena za trestný čin spáchaný vícero osobami, a to zejména tehdy, pokud dřívější rozhodnutí obsahuje konkrétní kategorizaci účasti stěžovatele nebo je z něj zřejmé, že později souzená osoba naplnila všechny podmínky nezbytné pro spáchání trestného činu. V závislosti od okolností konkrétního případu mohou být takové skutečnosti považovány za předjímání otázky viny osoby souzené v pozdějším řízení, a mohou tak vést k

objektivně odůvodněným pochybnostem, že vnitrostátní soud má již na počátku soudního řízení s později souzenou osobou předpojatý názor ohledně skutkových okolností týkajících se této osoby.“. Tyto závěry přitom Evropský soud pro lidská práva nejen potvrdil, ale i dále rozvedl ve své pozdější věci Mucha proti Slovensku, č. [63703/19](#), rozsudek ze dne 25. 11. 2021 (srov. zejména body 49. až 64.). Ve vztahu k nyní projednávané trestní věci lze též přiměřeně poukázat na rozhodovací praxi Soudního dvora Evropské unie, zejména pak na jeho rozsudek ze dne 18. 3. 2021, [C-440/19](#), ve věci Pometon proti Komisi.

49. Ustálená rozhodovací praxe Evropského soudu pro lidská práva a Soudního dvora Evropské unie tedy pro případy, v nichž se týž soudce (mimo jiné) podílí jak na předchozích rozhodnutích o vině skupiny spoluobžalovaných, tak na pozdějším rozhodnutí o vině dalších spoluobžalovaných, vyžaduje, aby soud předcházel vzniku objektivně oprávněných pochybností o nestrannosti rozhodujícího senátu, resp. soudce. Dosáhnout toho lze (kromě dalšího) pečlivým odlišením osoby obžalovaného, o jehož vině není rozhodováno, a jeho konkrétní účasti na společné trestné činnosti tak, aby bylo zřejmé, že jeho vina není aktuálně posuzována (srov. zejména Mucha proti Slovensku, bod 58.). Takovému přístupu ostatně odpovídá i znění článku 4 odst. 1 Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/343 ze dne 9. 3. 2016, kterou se posilují některé aspekty presumpce neviny a právo být přítomen při trestním řízení před soudem (dále jen „směrnice“). Podle citovaného článku směrnice platí, že „členské státy přijmou opatření nezbytná k zajištění toho, aby do doby, než byla podezřelá nebo obviněná osobě prokázána vina zákonným způsobem, nebyla tato osoba ve veřejných prohlášeních orgánů veřejné moci a soudních rozhodnutí jiných, než o vině označována za vinnou“. V neposlední řadě lze v tomto směru odkázat též na závěry prezentované v usnesení Nejvyššího soudu uveřejněném pod č. [10/2024-I](#). Sb. rozh. tr., podle kterých není bez dalšího důvodem pro vyloučení soudce podle § 30 odst. 1 tr. ř. z vykonávání úkonů trestního řízení ve věci obviněného zjištění, že soudce dříve uznal vinným tímž skutkem kvalifikovaným jako trestný čin jinou osobu. Nejde ani o porušení zásady presumpce neviny (§ 2 odst. 2 tr. ř.), jestliže v takovém svém předcházejícím rozsudku ve věci jiné osoby soud do popisu skutku zahrnul i obviněného, bylo-li to nezbytné pro správné vystižení právní kvalifikace, pokud přitom jednoznačně vyjádří, že tento obviněný je stíhaný v samostatně vedeném trestním řízení, jeho vina dosud nebyla zákonným způsobem prokázána a tento rozsudek se jej netýká. Přitom jsou významné především použité slovní formulace a také kontext, v němž byly učiněny, a to jak ve výroku takového předcházejícího rozsudku, tak i v jeho odůvodnění.

50. Při aplikaci výše uvedených východisek na danou trestní věc Nejvyšší soud shledal, že nelze přisvědčit tvrzení obviněného, že senát soudu druhého stupně byl vyloučen z rozhodování v jeho trestní věci, jelikož nebyl nestranným a nepředpojatým. V této souvislosti je namístě zdůraznit zejména to, že v rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 23. 1. 2024, sp. zn. 4 To 61/2023, vyhlášeného v odděleně vedené trestní věci spoluobviněných J. J. a R. K., byl sice v popisu skutku uvedeném pod bodem I. 1) jmenovitě označen dovolatel a popsáno jeho jednání, avšak za současného konstatování, že se jedná o samostatně, resp. odděleně stíhanou osobu, o jejíž vině nebylo dosud pravomocně rozhodnuto. Daný postup byl přitom nezbytný pro správné vystižení skutkového děje a na něj navazující právní kvalifikaci dotčeného skutku, přičemž na tuto skutečnost výslovně upozornil odvolací soud již v bodě 94. odůvodnění rozsudku ve věci spoluobviněných. Zároveň odvolací soud v bodě 66. odůvodnění poukazovaného rozsudku zdůraznil, že přezkoumával výrok o vině z rozhodnutí soudu prvního stupně výhradně ve vztahu k osobám spoluobviněným J. J. a R. K. na základě jimi podaných odvolání, a tedy že „z důvodu vyloučení řízení proti obžalovaným O. R. a M. C. přezkumné činnosti odvolacího soudu nepodléhaly výroky rozsudku soudu prvního stupně ve vztahu k těmto obžalovaným“. Z písemného odůvodnění rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ve věci spoluobviněných se pak nikterak nepodává, že by soud druhého stupně jakkoli, byť jen implicitně či explicitně *obiter dictum*, v tomto vyjádřil svůj postoj či užil formulační obraty, jež by mohly budit dojem, že by v tomto předčasně zaujal závěry o vině ve vztahu k osobě dovolatele. Ostatně nic

takového ani dovolatel netvrdí, jelikož celou svou námitku podjatosti členů senátu odvolacího soudu vznesenou v rámci svého dovolání vystavěl na argumentaci brojící proti prostému uvedení jeho jména ve výroku o vině v rozsudku vyhlášeném dříve ve věci dalších spoluobviněných v odděleně vedeném (byť pro identický skutek) řízení.

51. Shora popsané skutečnosti tedy podle Nejvyššího soudu nezakládají důvod pro vyloučení členů senátu 4 To odvolacího soudu z vykonávání úkonů trestního řízení, a to pro možný poměr k projednávané trestní věci. Nelze totiž dovodit existenci objektivně odůvodněných pochybností o jejich předpojatosti, neboť díky absenci jakýchkoli závěrů a zjištění o vině dovolatele v rámci předchozí rozhodovací činnosti Vrchního soudu v Olomouci nemůže být narušena věrohodnost rozhodnutí členů tohoto senátu při projednávání trestní věci dovolatele v rámci samostatně vedeného odvolacího řízení. Nejvyšší soud tedy v daném případě neshledal žádnou skutečnost, která by byla v zásadě způsobilá zavdat příčinu k ochraně práv obviněného, konkrétně presumpce neviny, neboť stran dodržení tohoto jeho práva nelze shledat žádných pochybností, a to ani ve smyslu shora citované judikatury Evropského soudu pro lidská práva a Soudního dvora Evropské unie. Z těchto důvodů se Nejvyšší soud v plné míře ztotožnil se závěry Vrchního soudu v Olomouci obsaženými v bodech 33. až 38. odůvodnění jeho rozsudku. Námitku obviněného stran jím tvrzené podjatosti členů senátu 4 To senátu odvolacího soud je tedy namíste odmítnout nejen pro její opožděnost v důsledku nesplnění podmínky včasnosti stanovené v § 265b odst. 1 písm. b) tr. ř., ale rovněž pro její nedůvodnost.

52. Obviněný ve svém dovolání shora uvedené dovolací důvody podle § 265b odst. 1 písm. b), písm. g) a písm. h) tr. ř. současně uplatnil ve spojení s dovolacím důvodem podle § 265b odst. 1 písm. m) tr. ř., a to v jeho druhé alternativě. Ta je dána tehdy, bylo-li rozhodnuto o zamítnutí nebo odmítnutí řádného opravného prostředku proti rozsudku nebo usnesení uvedenému v § 265a odst. 2 písm. a) až g) tr. ř., přestože byl v řízení mu předcházejícím dán důvod dovolání uvedený v § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. ř. Jelikož však Nejvyšší soud, jak je podrobně rozvedeno shora, v napadených rozhodnutích obou soudů nižších stupňů, popř. v postupu v rámci řízení, které vydání těchto rozhodnutí předcházelo, neshledal porušení zákona ve smyslu obviněným souběžně uplatněných dovolacích důvodů, ani jiného důvodu dovolání uvedeného v § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. ř., nemohl být naplněn ani tímto obviněným výslovně uplatněný dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. m) tr. ř.

VI. Závěr

53. V souvislosti s uplatněnou argumentací O. R. je třeba opětovně zdůraznit, že obviněný téměř veškeré své dovolací námitky uplatnil již v předchozích stádiích trestního řízení, přičemž se s nimi oba soudy nižších stupňů již řádně vypořádaly. S ohledem na charakter námitky obviněného považuje Nejvyšší soud za vhodné připomenout mimo jiné i právní závěr obsažený v usnesení Ústavního soudu dne 4. 5. 2005, sp. zn. [II. ÚS 681/04](#), podle kterého právo na spravedlivý proces není možné vykládat tak, že garantuje úspěch v řízení či zaručuje právo na rozhodnutí, jež odpovídá představám stěžovatele (tj. obviněného). Uvedeným právem je zajišťováno „pouze“ právo na spravedlivé soudní řízení, v němž se uplatní všechny zásady soudního rozhodování podle zákona a v souladu s ústavními principy.

54. Současně je třeba zdůraznit, že oba soudy nižších stupňů se v přezkoumávané věci nezpronevěřily přísnému pravidlu prokázání viny obviněného mimo jakoukoliv rozumnou pochybnost, přičemž dbaly o dosažení co nejvyšší možné jistoty ohledně závěru vyplývajícího z jednotlivých důkazů. Obecně platí, že procesní předpisy ponechávají, pokud jde o hodnocení důkazů, volnou úvahu rozhodujícímu soudu, byť volné uvážení nemůže být zcela absolutní. Naopak, ochrana skrze ústavně zaručená základní práva vztahující se k postavení obviněného v trestním řízení nepochybně tvoří rámec, který je třeba i při volném uvážení respektovat. Existují proto určité

základní a podstatné zásady, které je třeba při nakládání s důkazem respektovat (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 2. 2016, sp. zn. [I. ÚS 368/15](#)). V nyní posuzovaném případě však byly všechny základní zásady trestního řízení plně respektovány, a to včetně ústavně garantovaného práva obviněného na spravedlivý proces. Současně byl projednáváný skutek správně právně kvalifikován, jakož i logickým a přesvědčivým způsobem odůvodněn.

55. Nejvyšší soud tak s ohledem na shora uvedené po přezkumu napadeného rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 9. 4. 2024, sp. zn. 4 To 11/2024, jakožto i jemu předcházejícího postupu v rozsahu podaného mimořádného opravného prostředku dospěl k jednoznačnému závěru, že ve věci obviněného O. R. nedošlo k porušení zákona ve smyslu jím uplatněných dovolacích důvodů podle § 265b odst. 1 písm. b), písm. g), písm. h) a písm. m) tr. ř., ale ani žádného jiného z důvodů dovolání, kterak jsou v zákoně taxativně zakotveny. Jelikož bylo dovolání obviněného z výše rozvedených důvodů shledáno zjevně neopodstatněným, postupoval Nejvyšší soud podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. a jím podané dovolání odmítl. O odmítnutí dovolání bylo rozhodnuto v neveřejném zasedání v souladu s ustanovením § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř.